

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

797.5

Szerző

Cím

Vérnyomos rét.

Hely

Idő

"1910"

Forrás:

Esti újság

Személy

Helyszám

Bp.

(Hely)

1910

(Idő)

VI/10

(Köt. v. füz.)

Vérnyomos rét.

Odakünt a repülőversenyen tegnap nagy szerencsétlenség történt. Lebukott egy gépmadár és alázuhanó teste halomba kaszált az embereket, a kik azért voltak ott, hogy boldog lelkendezéssel gyönyörködjenek merész röptében. Szegények élvezni, csodát látni mentek ki és véresen, zuzottan, törött bordákkal szállították őket haza. A legnaóvobb részvétellel és megilletődéssel gondolunk rájuk.

A mi tegnap odakünt történt, a szó legközvetlenebb értelmében: elemi baleset volt. Dühös lázadása az emberi hatalom legujabb hódításu tartományának. Az új rab-szolga, mikor az embermadár szárnycsapásait érezte nem régiben még szük hátán, megdühödött és lefordította hátáról a repülő lovaszt. A lázadás nem sikerült. A vakmerőnek, a ki a nyeregben ült, nem lett baja. És megint nyeregbe fog szállni és tovább fogja folytatni ádáz bátorsággal a leigázás munkáját. Csak ártatlanok szenvedtek. A kik nem verekedtek, nem hódítók, csak bámuló szemü szerencsétlen nézői voltak a nagyszerű csatának.

Az elemeknek ilyen és még sokkalta véresebb lázadásaival tele van a napok krónikája. Az ember harca, veszedelme, vérzése és mártíromsága örök. Az elemek nem hordják szelid béketüreléssel, engedelmesen az igát. Azok sem, a melyeken az emberi hódítás munkája már diadalmasan befejeztetett. A gőzös már régóta száguld acélutján, a gőzhajó teljes biztossággal hasítja az óceán vizét, öreg cselédünk már a villam; de mindeniknek van perce, a mikor megdühödik, féket tör és gyilkol. Még a Föld is, a melyet anyánknak tisztelünk, meg rázza magát olykor és ezrek sir-jává teszi a várost, a mit századokon át százezrek munkája épített.

Az új szolgától, a töretlen hátutól, a mely legtovább dacolt a hódítóval, a mely tünni és engedelmeskedni még légkevesbbé tanult, a melynek nyakára még csak most kapaszkodik föl a földnek és most már a levegőnek is telhetetlen ura — nagyobb megjuhászodást, alázatosabb erkölcsöt ugyan ki várhat? Időnek kell eltelnie, talán nem is kevés időnek, a mig az új szolgának több lesz a parancsoló gazdája, mint megkisértője és áldozata. A

birkózás itt még tart. A levegő csatákat veszített, de még le nem igaztatott, fegyvereit a hódítónak még át nem adta.

Mikor még a dolog így áll, akkor — ha szerencsétlenség történik is — könnyelműségről beszélni bajos. Mert hiszen van-e, lehet-e nagyobb könnyelműség, mint ha az ember, a kinek magának is van családja, remegő hitvese és imádott gyereke és kinek szintén nincs több élete egynél, odaül a vászonmadár nyergébe, szelek játékanak és elhagyja a biztos földet, repülvén föl a hiedeg, a szédítő, a nyaktörő magasságba, hogy lelket adjon és utat hasítson a millióknak, a kik majd utána következnek! Van-e ennél nagyobb és van-e ennél dicsősége-sebb, van-e ennél kárhozatosabb és van-e ennél magasztosabb könnyelműség!? És megtehetjük-e vádlettá azt a könnyelműséget, a melyet hősnek és csodálni valónak diktál minden elemi érzésünk és gondolatunk.

Az emberi haladás utját minden területen: földön, vizen, levegőben vérnyomok jelölik. Meg kell fizetnünk azért, hogy a teremtés urai vagyunk. Hősök vérével, mártírok vérével és — ártatlan nézők vérével egyaránt.